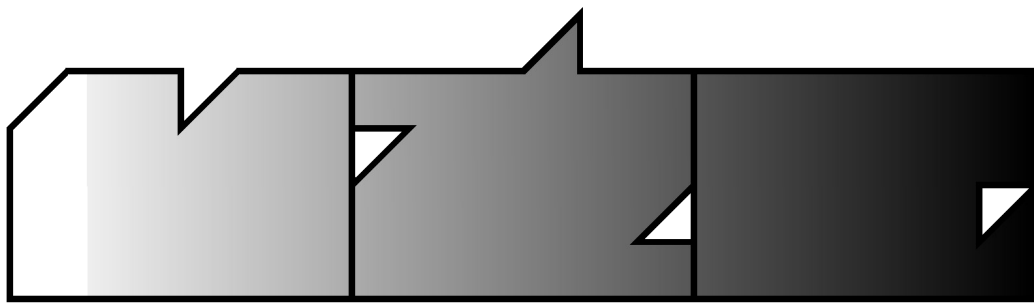
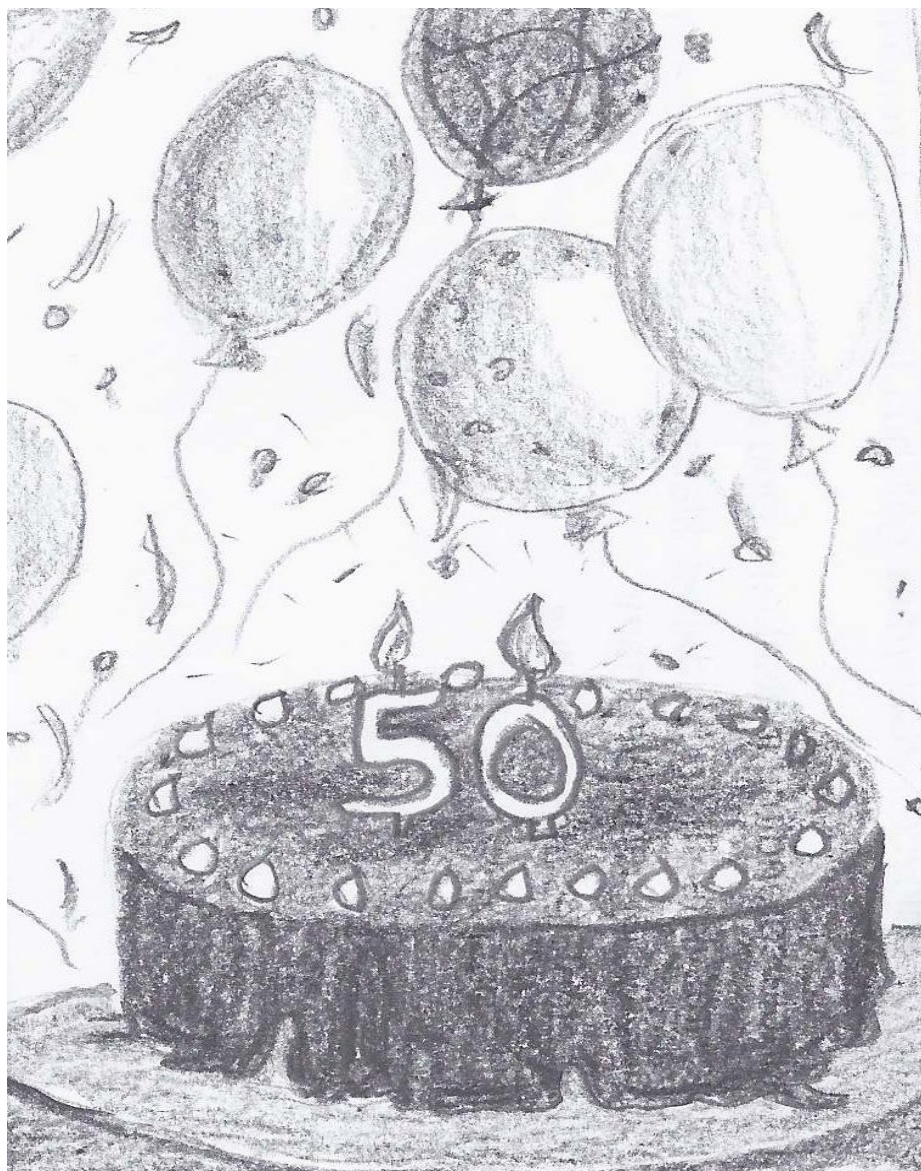

2014 Balandis
Nr. 50

Aliquam / Trumpai:

Žodis redaktorei	2
Maestro!	3
Teatras	6
Sportas	8
Mėnesio receptas	10
Kuo aš būsiu, kai užaugsiu?	11
Kas erzina mokinius?	12
Ar žinai?	13
Padebesiais	14
Senatas	16
Interviu	16
Post Scriptum	20

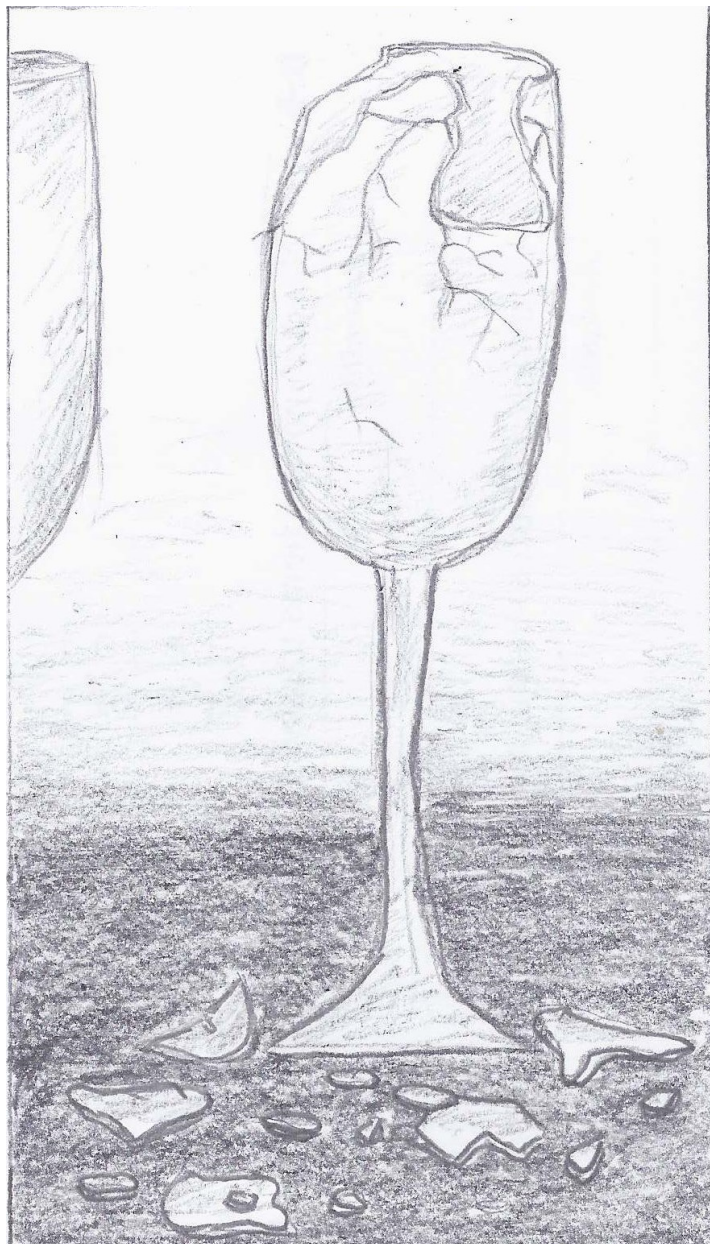
50

"Mada tai išsigimi-
mo forma: ji tokia
šlykšti ir atgra-
si, kad mes kas pu-
sę metų stengia-
mės ją pakeisti."
Salvadoras Dali

Sveiki,

turiu kai ką prisipažinti. Ant širdies gu-
li, spaudžia...ką tik sudaužiau taurę.
Tik – švyst! – ir nėra, liko tik šukės ant
grindinio. Vienas neatsargus judesys
ir viskas pasikeitė: nuotaika, aplinky-
bės, planai. Vienas judesys (nors ir
galingas)! Šis laikraščio numeris – 49-
as, paskutinis „švyst“ iki 50-ojo. Taigi,
dar vienas numeris, dar vieni
„Perliukai“, dar viena pristatoma
profesija, dar vienas „Ar žinai?“ , in-
terviu (šįkart su maestro Vytautu
Skripkausku) ir, be viso kito, kūrybos
skiltis, kurioje savo kūryba dalijasi net
trys autorės – Ugnė Girgždytė ir du
anonimai: a.a.m. ir Pažaliavęs sociu-
mas. Jeigu tai nesudomino, tada ne-
sudomins niekas. Nebeeent... spek-
taklio pristatymas „Teatro“ skiltyje,
ne bet kokio, o pačių VŽG-iečių.
Vien pavadinimas primena nesėk-
mes matematikos kabinete. „Norė-
jau kažką įrodyt“... aha, aš irgi.

Miglė Skačkauskaitė, 3g

*Nori gauti asmeninį „VŽG“ laikraščio numerį?.. Tiesiog paprašyk mūsų!
Siųsk savo prašymą šiuo adresu: laikrastis.vzg@gmail.com.
Pasižadame kiekvieną mėnesį pradžiuginti tave elektronine laikraščio versija.*

*Taip pat šiuo adresu gali siųsti savo kūrybą,
atsiliepimus apie mūsų darbą ir pasiūlymus.
Iškilo klausimų? Klausk – atsakysime! Lauksime jūsų laiškų!*

INTERVIU SU ŽYMIU VILNIEČIU, MAESTRO VYTAUTU SKRIPKAUSKU

Iš metinio etikos projekto "Prakalbink Vilniui nusipelnusių žmogų", kurį atliko keturi 2b klasės mokiniai, Danielius Korsakas kalbino vieną iš Vilniui nusipelnusių žmonių - mūsų gimnazijos mokytoją Vytautą Skripkauską. Susipažinkite su žmogumi, kuriuo gali didžiulotis mūsų gimnazija:

Kaip atradote savo pašaukimą? Ar daug ieškojote, klydote, abejojote?

Aš labai anksti pradėjau dainuoti, iš mamos girdėjau daug gražių dainų. Man labai sekėsi, kaip liaudyje sakoma, „turavoti“ – pritarti, iš karto įsijungti į ansamblį. Tokie dalykai ir rodė, kad aš buvau muzikalus. Lankiau chorą Panevėžyje ir Klaipėdoje. Man labai pasisekė, kad Klaipėdoje buvau supažindintas su išilgine fleita. Išilginė fleita – tai toks instrumentas, kuriuo groti reikia nedaug jėgų, reikia tik mokėti gerai uždengti skylutes ir galima improvizuoti – groti. Kitas pučiamasis instrumentas, kurį labai anksti pamilau, buvo lūpine armonikėlė. Su šia mamos nupirkta ar-

monikėle aš galėjau fantazuoti, groti liaudies dainėles, atkartoti mokykloje išmoktas dainas. Tokia buvo mano muzikinės veiklos pradžia, vėliau aš pradėjau tuo rimčiau domėtis, pradėjau lankyti muzikos mokyklą.

Ar turėjote kitų pomėgių?

Mane labai traukė sportas. Esu labai dėkingas gamtai bei motinai, kad buvau labai vikrus, puikiai žaidžiau „rezervą“, dabar vadinamą kvadratu. Puikiai sugebėjau „žvairuoti“, stipriai, taikliai mėtyti kamuolį. Net turiu pažymėjimą, kuriame sakoma, kad būdamas 7 metų priklausiau Klaipėdos klubui, žaidžiau vaikų miesto komandoje, puikiai laimėdavome prieš „vokietukus“. Taip pat žaidžiau futbolą, stalo tenisą, domėjausi lengvąja atletika. Ir nors tuo metu buvo prasidėjęs karas, trūko inventoriaus, trenerių, o mūsų futbolo komandai tekdavo tik vienas ir tai suplyšęs kamuolys – aš vis tiek buvau pakviestas į Lietuvos futbolo jaunimo rinktinę, su kuria mes Sarajeve laimėjome antrą vietą visoje Tarybų Sąjungoje. Man neblogai sekėsi ne tik futbolas, bet ir kitos sporto šakos: moksleivių spartakiadoje į aukštį iššokau 1 metrą 65 centimetrus ir laimėjau antrą vietą, trečią vietą laimėjau bėgime su kliūtimis. Šokdavau su karimi, net nemokėdamas,

kaip ją taisyklingai laikyti. Taigi neturėdamas tinkamų sąlygų sugebėjau puikiai sportuoti.

Ar galėtumėte patvirtinti teiginį, kad be sporto jūs nebūtumėte toks žmogus, koks esate šiandien?

Žinoma, 100 % galiu patvirtinti. Dar ir dabar kai kuriuos pratimus darau ir reikia tai daryti, nes kitaip galima labai greitai su-rambėti, „sustabarėti“. Manau, visi turėtų sportuoti, pamažu, nepersitemdami. Sportas tikrai padeda bei gerai nuteikia visai dienai.

Kas yra Jūsų autoritetai? Ką laikote savo mokytojais?

Panevėžy mano autoritetas buvo Mykolas Karka. Jis šviesuolis, muzikos mokyklos direktorius, kūrė spektaklius, operetas, vadovavo chorams, labai maloniai priklauskdavo žmones – muzikos mylėtojus. Pavyzdžiui, jis, pamatęs, kad aš domiuosi instrumentine muzika, man leido laikyti tris skiltis. Aš įstojau į fortepijono skiltį, bet jis pamatė, kad domiuosi kitais muzikos instrumentais ir galiu kažką padaryti, taigi pakvietė dar ir į klarneto bei trombono skiltis. Tai va, Karka man buvo labai brangus, prisiminimai apie jį mane labai maloniai nuteikia.

Jaunystėje mano autoritetas buvo Lietuvos sporto

žvaigždės: Vėtrinas, Šimanas, Klaipėdos boksininkas Vinča. Labai domėjausi olimpiadomis, sporto rekordais, skaitydavau sporto žurnalus. Kartą man į rankas pateko sporto žurnalas, kuriame buvo rašoma apie Berlyno olimpiadą. Ir mane labai nustebino faktas, kad šuolio į aukštį rekordininkė Dora Ratijen iš tikro buvo užsimaskavęs vyras. Tai va, laba domėjausi sportu.

Kas Jus įkvepia? Kokios knygos, muzika, filmai ar kita?

Mes visi skaitėme populiarias knygas moksleiviams,

man labai patiko šios knygos: „Vinetu - piratų priešas“, „Trys mušketieriai“, Mato Šalčiaus „Svečiuose pas 40 tautų“. Hitleriui užėmus Klaipėdą aš buvau negražinės knygos pavadinimu „Ką darai – daryk gerai“. Mane stipriai graužė sąžinė, todėl pasižadėjau klausyti tos knygos, vadovautis ja, ir tai man labai padėjo gyvenime. Mes graibydavome visą literatūrą, stengėmės savo namuose įkurti biblioteką. Aš net mokėjau įrišti knygas. Jeigu knyga būdavo apdriskusi, aš, naudodamasis savo staklėmis, įrišdavau ją.

Ką galvojate apie mus, šiuolaikinį jaunimą?

Aš džiaugiuosi tais, kurie yra imlūs, greitai bei stropiai dirba, supranta, ką jiems sakai, greitai perima grojimo technologiją. Todėl aš esu laimingas, nes man teko tikra laime susidurti su daugybe talentingų vaikų. Bet yra tokių, kurie yra atėję su nuostata, kad, kai jiems aiškinu, jie būtinai daro ką kita, svajoja, nesusikaupia. Krepštelėjus durims, jie žiūri į duris, užmiršę, kad aiškinu labai svarbų dalyką. Va mokėjimas susikaupti yra didžiausias jūsų trūkumas. Pavyzdžiui, aš esu matęs situaciją: mama rengia vaiką ir

jam reikia įkišti ranką į rankovę, o jis žiūri užsi-svajojęs ir užsiėmęs visai ne tuo. Kitaip sakant – pati nedėmesingumo pradžia.

Kaip informacinės technologijos keičia mūsų visuomenę? Ar naudojātės socialiniais tinklais?

Taip, namuose turime du kompiuterius. Mūsų vaikai laikinai yra toli Amerikoje ir naudodamiesi „Skype“ mes su jais kalbame – čia yra didelė laimė. Taip pat visus buto mokesčius moku internetu, skaitau laikraščius, kartais net parašau komentarų. Šia prasme internetas labai padeda. Bet aš nebuvau baigęs jokių kursų šioje srityje – esu sava-mokslis. Gaunu pamokėles iš draugų, kolegų arba iš moksleivių. Dabar sakoma, kad moksleiviai išmano šias technologijas geriau už mokytojus.

Žinoma, yra ir daug neigiamų dalykų. Vaikai per daug laiko praleidžia prie šių technologijų. Man teko Vokietijoje matyti inteligentų šeimą, kurios namuose nėra televizoriaus, o ką jau kalbėti apie kompiuterį bei internetą. Jie sako, kad

tai nereikalinga, kad reikia skaityti knygas, mokyti. Nemokant tinkamai panaudoti laiko, internetas su žaidimais gali atimti daug valandų, tai kenkia ir fizinei sveikatai. Pastebiu, kad ir pas mane ateina groti vaikų, kurie nesugeba tvarkingai atsisėsti – ne sėdi, o guli.

Tiesus, gražus sėdėjimas yra jums labai labai reikalingas. Manau, jums derėtų labai atsakingai, santūriai naudotis internetu, nes ten yra tikrai baisių žaidimų, filmų, kuriuos tikrai nemalonu žiūrėti. Visi tie šaudymai, muštynės, žudynės, demonstravimas, kaip lengvai galima sudoroti žmogų... Klausykit – čia yra baisu. Dėl to, manau, žmonės susipykus yra naudojami ne žodžiai, o fizinė jėga, išmokta internete.

Jūs esate pagarsėjęs kaip geros širdies, taikus žmogus, bet ir jūsų gyvenime buvo sunkių, nervingų akimirkų, kai norėjosi viską mesti. Kaip jūs elgėtės tokiose situacijose, kaip susitvardote, kas jums padeda išlikti ramiam, kaip patartumėte elgtis

kitiems?

Klaidų, nusivylimų man būna kaip kiekvienam žmogui, tiesiog reikia galvoti, kad praeis diena, patekės saulutė, vėl reikės kibti į darbus, spręsti problemas. Ir tik užsi-spyrimas ir didelis darbas padės išspręsti bėdas. Čia kaip sode: daug reikia dirbti, kad galėtum džiaugtis vaisiais.

Jums teko keliauti po daugelį valstybių, matyti daug miestų, kuo Vilnius išsiskiria iš kitų miestų?

Manau, kad jis yra ne toks kaip kiti miestai. Aš esu daug keliavęs, matęs daug miestų ir galiu pasakyti, kad nė vieno miesto nėra panašaus. Vilnius yra labai originalus, jis turi ir upę, ir kalną, ir įdubą, net sakoma, kad Vilniuje yra „mikroklimatas“, nes čia yra kitokia dvasia. Jis yra labai gražus tiek savo architektūra, tiek žmonėmis.

**Ten yra
tikrai
baisių
žaidimų...**

NORĖJAU KAŽKĄ ĮRODYTI

„Norėjau kažką įrodyti“ – spektaklis apie mokyklos gyvenimo ypatumus. Kiekvienas mokykloje esame susidūręs su pirmosios meilės kančiomis, patyčių žiaurumu, išdaigų krėtimu, draugų išradinga pagalba ir visai nesvarbu ar tai nutiko jums, ar jūsų draugui, o galbūt žmogui, kurį kiekvieną dieną sutikdavote koridoriuje, tačiau taip ir nesužinojote jo vardo.

2014 metų kovo 27 d., teatre dieną, 4 - ūkų spektaklis „Norėjau kažką įrodyti“ sulaukė begalinio vėgiečių susidomėjimo. Ištiesų, net nesitikėjome tokio žmonių antplūdžio. Visą savaitę sukome galvas, kaip pritraukti žiūrovus, tačiau mūsų reklamos kūrėjų

–Justinos Ražauskaitė, Akvilės Valuntaitės ir Rūtos Sruogiūtės – dėka spektaklį pamatė didelė VėG mokinių dalis.

Spektaklio metu salėje aidėjo skardus juokas, kažkas nubraukė ir vieną kitą ašarą. Visos emocijos – kiekvienas šypsniš, kiekviena ašara veide mums buvo ivertinimas. Buvo gera matyti darbo vaisius – labai saldžius.

Teatro mokytoja Rasa Kulytė – Polini mus skatino kurti, būti kūrybingais. Ilgai svarstėme ką galėtume paruošti dvilyktos klasės įskaitai ir mokytojos pasiūlymas sukurti spektaklį „Atviro rato“ principu paskatino prisiminti istorijas iš vaikystės. Gavome visišką kūrybinę laisvę ir ... aišku profesionalią mokytojos „priežiūrą“. Mes neieškojome pjesių, neperraši-

nėjome ir nekupiravome kitų scenarijų. Mes kūrėme patys remdamiesi savo ir kitų išgyvenimais, patirtimi. Norėjome priminti Jums visiems kiek daug pasikeitimų, patyrimų, savęs pažinimo pamokų gavome būdami mokiniai. Kaip Austėja Bačiūnaitė spektaklio metu sakytame monologe minėjo : „Jei tu prabėgi už mokyklą – gauni medalį, jei dalyvauji matematikos olimpiadoje – gauni diplomą. O mes, kuriantys žmonės visa tai darome už kažkieno šypseną, už kažkieno ašarą. Mes nuoširdžiai norėjom paliesti kiekvieno Jūsų širdį. Ir mums, tikiuosi, pavyko.

Tikiuosi, kad jaunesniems parodėme gerą kūrybos pavyzdį ir įkvėpėme kurti VėG mokinių labui. Jums pagarbiai dėkoja visa mūsų teatro grupė :

Mykolas Grinevičius
Austėja Bačiūnaitė
Grigalius Kalvaitis
Laura Stankevičiūtė
Domas Bojarčiukas
Rūta Sruogiūtė
Justina Ražauskaitė
Justina Tautvydaitė
Akvilė Valuntaitė
Gabrielė Fedaravičiūtė
Elena Girčytė

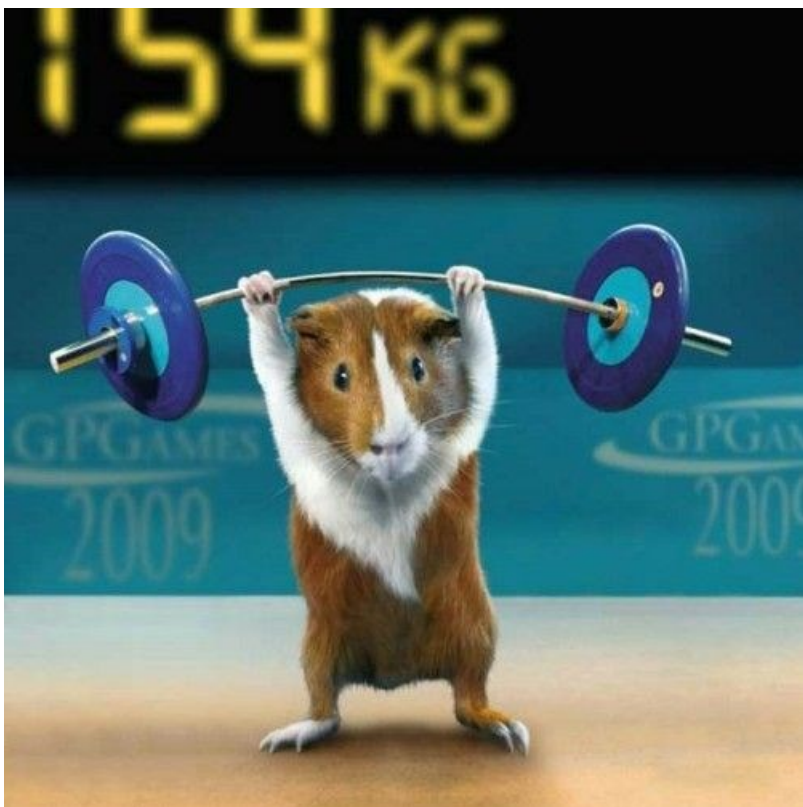

PAKALBĖKIM APIE SPORTĄ

Faktai

1. Populiariausia sporto šaka kine – boksas.
2. 21 iš 51 kovos profesionalų ringe M.Taisonas baigė nokautu pirmame raunde (tai sudaro 40,8 proc. kovų)
3. Kompanijos „Detroit Free Press“ atlikti tyrimai rodo, kad net 68 proc. ledo ritulio žaidėjų profesionalų yra ant ledo yra praradę bent po vieną dantį.
4. Futbolo kamuolį sudaro 32 odos gabaliukai – 12 juodų penkiakampių ir 20 baltų šešiakampių.
5. Tinklinio kamuolys po profesionalaus tinklininko smūgio gali lėkti iki 130 km/h greičiu.
6. Stalo teniso kamuoliuko masė – 2,5 gramo.
7. Žvejojimas yra labiausiai dalyvaujantis sportas pasaulyje.
8. Futbolas yra labiausiai žiūrimas sportas pasaulyje.
9. Reguliarus fizinis aktyvumas prailgina gyvenimo trukmę iki 3,5 metų.
10. Sportuojančių žmonių širdies ritmas yra mažesnis.
11. Reguliarūs fiziniai pratimai mažina tikimybę susirgti vėžinėmis ligomis.
12. Mėgstamiausias nudistų sportas – tinklinis.
13. Iškart po mušimo golfo kamuoliukas pasiekia 270 km/h greitį.
14. Ilgiausio baseino ilgis – 1 km.
15. Didžiausias pakeltas svoris štangos spaudimu per vieną valandą – 138480 kg.
16. 1998 metais Kongo Demokratinėje Respublikoje per futbolo rungtynes nuo žaibo smūgio žuvo atvykusios komandos visi 11 žaidėjų, 30 žiūrovų buvo sudeginti, įdomu tai, kad nė vienas šeimininkų žaidėjas nebuvo sužeistas.

17. Nike logotipo kūrėjas už jį uždirbo 35 dolerius.
18. Matthew Stewart , kuris buvo nubaustas mirties bausme už žiaurią žmogžudystę, paklaustas, ką nori pasakyti prieš mirtį, pasakė: „ You just do it“ - „Padarykite tai“. Šie žodžiai padarė didelį įspūdį Nike įkūrėjui, kad tapo Nike šūkiu jau kelis dešimtmečius.
19. Sumo imtynininko pietūs tęsiasi dvi valandas.
20. Giliausias pasaulyje baseinas – NEMO 33, jo gylis 35 metrai.
21. Kai kurtai dalyvauja lenktynėse, jie 75 proc. laiko skrenda virš žemės.
22. Krepšinis – žiūrimiausia sporto šaka Filipinuose, tačiau ne JAV, ten dominuoja futbolas, beisbolas ir netgi boulingas.
23. Vienintelė šalis, dalyvavusi visuose futbolo čempionatuose, – Brazilija.
24. Pats greičiausias futbolo įvartis buvo įmuštas 1995 metais – per 3,67 sek.
25. Beisbolo kamuoliukas turi lygiai 108 siūlus.
26. Biliardas – septintoji pagal populiarumą sporto šaka JAV.
27. 1989 metų birželio 24d. Šarūnas Marčiulionis pasirašė trejų metų kontraktą su „Golden State Warriors“ klubu ir tapo pirmuoju Tarybų Sąjungos krepšininku, išvykusiu žaisti į NBA.
28. Ilgiausias „Monopolio“ žaidimas tęsėsi net 600 valandų (tai yra daugiau nei 70 dienų).
29. 1900-1920 metais virvės traukimas buvo olimpinė sporto rungtis.
30. Golfas - vienintelis sportas, kurį žmogus yra žaidęs mėnulyje, jį žaidė Alanas Shepardas.

Lukas Latauskas,
Augustas Plaipa, 1 e

Pasisodink

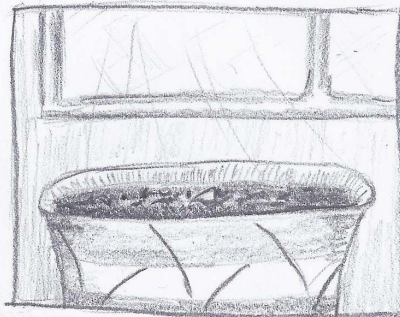
Saulutė

Reikės:

1 Saulėgrąžos sėklos
Žemės
Didelio vazono
Vandens
Šviesos
Šilumos
Kantrybės

1.

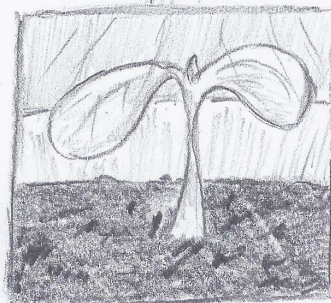
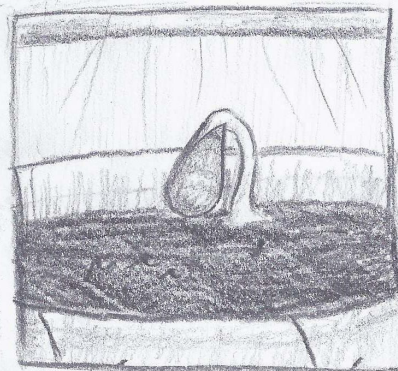
Į didelį vazoną įpilk žemės
ir negiliai užkask sėklą.
Vieta, kur stovi vazonas, turi
būti saulėta.

2.

Laistyti reikia kas 3-4 dienas.
Žemė neturi būti sausa, bet
taip pat sėkla neturi ir
plaukioti.

3.

Jei turėsi kantrybės ir kas
kelias valandas neatkarsinėsi sėklos
pažiūrėt ar jau išdygo, tai savo
saulutę turėtum pamatyti po sa-
vaitės, tačiau viskas priklauso
nuo sėklos, žemės, vandens, šviesos
ir šilumos.

SUSIPAŽINK SU PROFESIJA

Kinologas

LIETUVOS SVEIKATOS
MOKSLŲ UNIVERSITETAS

Sveiki, VŽG laikraščio skaitytojai!

Šį mėnesį supažindinsiu jus su kinologo profesija. Tiems, kurie to dar nežino, – kinologija yra mokslas apie šunis. Kadangi Lietuvoje kinologus ruošia tik LSMU (Lietuvos Sveikatos Mokslų Universitetas), tai aš pristatysiu jų mokymo programą, kuri vadinasi „Gyvūnų mokslas“.

„Gyvūnų mokslas“ - tai pirmosios pakopos studijų programa, kurios sritis – biomedicinos mokslai, o kryptis – žemės ūkis ir veterinarija.

Studijų trukmė (nuolatinės formos) – 3,5 metai.

Studijų paskirtis – parengti aukštos kvalifikacijos universitetinio išsilavinimo specialistus, gebančius kritiškai ir kūrybiškai mąstyti, turinčius pakankamai įvairių mokslo sričių žinių ir įgūdžių planuoti, organi-

zuoti ir parinkti pažangiausias gyvūnų veisimo, auginimo, laikymo technologijas, kurti savo verslą. Baigę studijas turėsite specifinių pasirinktos (vienos iš keturių) specializacijos – **gyvūninės produkcijos gamybos, kinologijos, žirgininkystės, akvakultūros** – žinių ir gebėjimų.

Kinologai gebės:

identifikuoti pagrindines dekoratyvinių, tarnybinių ir medžioklinių šunų veisles; planuoti, organizuoti, parinkti ir vertinti šunų selekcijos metodus, šėrimo, auginimo ir laikymo technologijas; identifikuoti paveldimas ligas; vykdyti šunų atranką dresavimui; įgis pirminius šunų dresavimo, parodų ir darbinių savybių bandymų gebėjimus; gebės vystyti ir savarankiškai kurti savo verslą; analizuoti rinkos veiksnius; taikyti rinkodaros principus; vykdyti finansinę įmonės veiklos apskaitą.

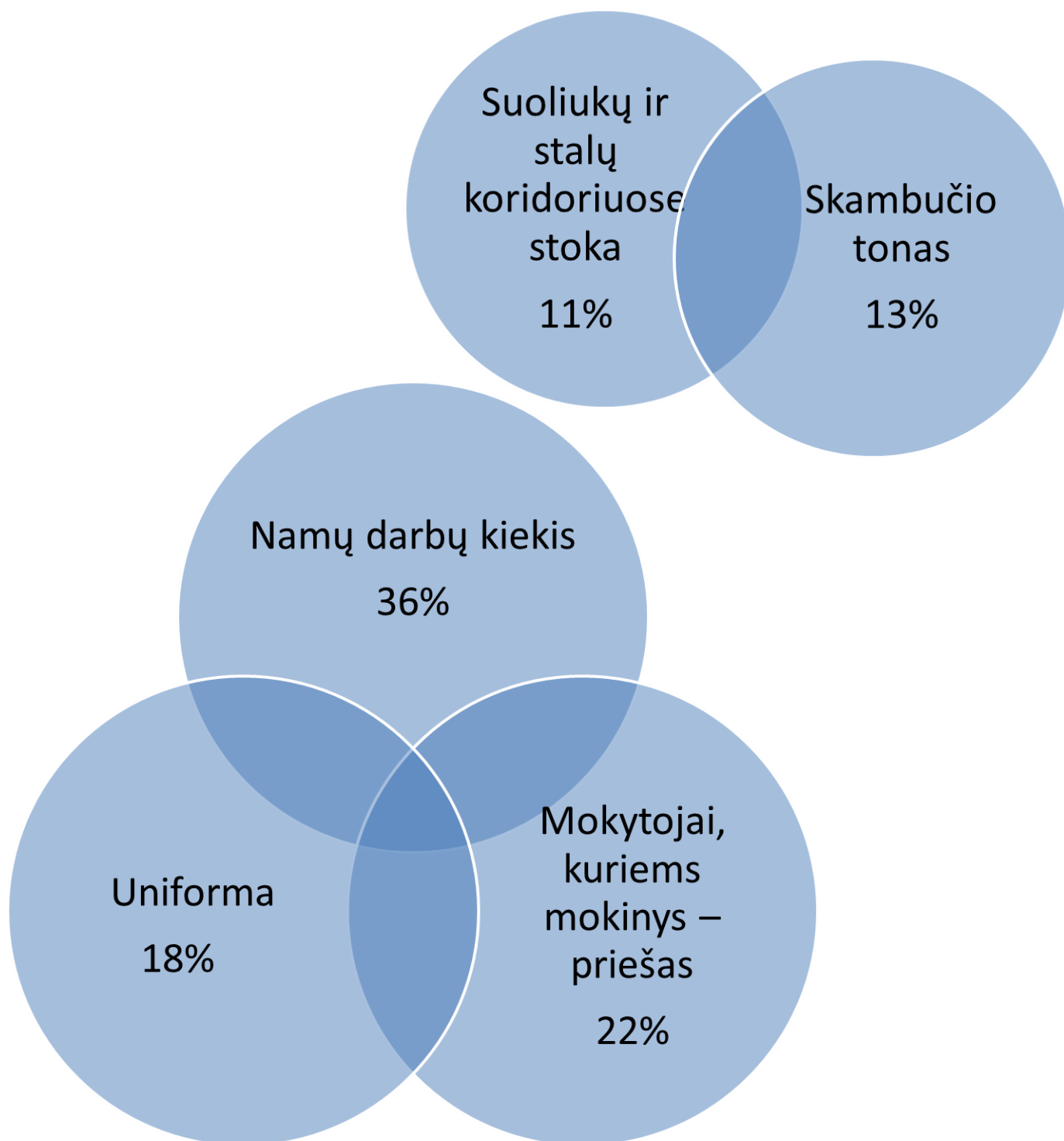
Studijų rezultatas – asmuo, baigęs gyvūnų mokslų studijų programą ir įgijęs gyvūnų mokslų bakalauro kvalifikacinį laipsnį, gali dirbti įvairiose gyvūnų produkciją gaminančiose įmonėse, konsultavimo paslaugas teikiančiuose biuruose, pašarų pramonės ir kokybės vertinimo srityse, mėsos ir pieno sektoriuje, tarptautinėse žemės ūkio ir mokslinių tyrimų institucijose, giminingose paslaugų šakose, pavyzdžiui, pašarai, sveikatos priežiūra, genetika, rinkodara, švietimas, gyvūnų pritaikymas visuomenėje (terapija).

Baigę kinologijos specializaciją absolventai galės dirbti kinologais valstybės sienos apsaugos tarnybose, muitinėse, apsaugoje, taip pat kurti savo verslą, imtis konsultavimo veiklos, konsultuodami ir teikdami paslaugas veislynams, dresavimo mokykloms, gyvūnų globos namams, šunų augintojams, dirbti pašarų gamybos įmonėse.

Ugnė Girgždytė 2a

KAS ERZINA MŪSŲ MOKYKLOS MOKINIUS?

Prasidėjus pavasariui, kai jau mokslo metai įsibėgėjo, panorome sužinoti, kas gi erzina mūsų mokyklos mokinius. Po ilgų mokslinių skaičiavimų štai kas paaiškėjo:

AR ŽINAI?

1. Šiauriausias taškas mūsų planetoje, kuriame auga žydintys augalai, yra Lovudo sala, esanti Kanados arktiniame archipelage. Šioje saloje auga alpinės glažutės - *Cerastrium alpinum* - priklausančios gvazdikinių augalų šeimai. Toliau į šiaurę atrandamos tik kai kurios samanų rūšys.

2. Žibuoklė (žibutė) – sapne žibuoklės simbolizuoja meilę, laimę.

3. „National Geographic“ teigimu, mažiausia orchidėja buvo atrasta 2009 metų gru-

džio mėnesį, jos dydis siekia vos 2 mm skersmens, žydi beveik perregimais žiedais, auga Ekvadore, priklauso *Platystele* genčiai.

Gramatophyllum speciosum – orchidėja gigantas, pasiekiantis beveik 8 metrus aukščio.

4. Paukščiukai gimsta mokėdami „dainuoti“, tačiau jie turi išmokti jų veislės „dainą“. Ją pradeda mokytis 10-60 dienų, bet „dainuoti“ pradeda tik kitą pavasarį (~300 gyvenimo dienų).

5. Melagių dienos kilmė apgaubta mitų ir legendų.

Viena teorija teigia, kad Melagių diena kilusi dar iš pagoniškosios Europos ir siejama su pavasario, arba gamtos atgimimo švente, švenčiama beveik visose kultūrose. Šių švenčių metu krėsti pokštus buvo įprasta tradicija.

Džozefas Boskinas, Bostono universiteto garbės profesorius, 1983 m. pasiūlė savo versiją. Jis teigė, kad ši šventė atkeliavo iki mūsų dienų iš Senovės Romos. III - IV a. valdžiusio imperatoriaus Konstantino I laikais rūmų juokdariai išsireikalavo, kad vieną dieną metuose imperatorius leistų šalį valdyti jiems. Balandžio 1 -ąją Konstantinas perduodavo vyriausiajam juokdariui valdovo regalijas. Juokdarys, be abejo, būdamas soste krėtė pokštus, melavo ir visus apgaudinėjo, tuo neva parodijuodamas imperatorių.

Justė Klapatauskaitė, 3b

Odė Nesusipratimams ir Statistikai

Deginkite kokius norite tiltus,
Griaukite seniausias pilis,
Dėl visko kaltinkite kitus,
Užrakinkite visas duris.

Nekęskite artimo, nekęskit bėdos brolių,
Nekęskit žydo, lenko ar lietuvio,
Nekęskit bet ko, kas už jus labiau pralobo,
Nekęskit, jei gėjui važiuot autobusu su jumis pakliuvo.

Prikelkit karą, melskitės jo dievams,
Pinigams, religijai arba tautybei,
Kas jums darbo, ar širdį skauda tėvams,
Kas jums darbo, kad prizai dalijami nelygiai.

Kovokit už Tėvynę, o taip, prašau,
Jei to taip nori mano broliai,
Mano broliai mane patį pirmą nušaus,
Aš gulėsiu ir uostysiu visur tokią pačią žolę.

Darykit ką norit, išžudykit visus,
Porai minučių viens nuo kito pasislėpsit,
Grokit vargonais, sproginkit tiltus,
Nuo Istorijos niekur nepabėgsit.

Odė kasdienybei ir motyvacijai

Aš neturiu laiko sapnuoti.
Aš neturiu laiko dejuoti.
Aš neturiu laiko išsimiegoti,
Aš neturiu laiko svajoti.

Aš neturiu laiko bijoti.
Aš neturiu laiko paneigti.
Aš neturiu laiko šypsotis.
Aš neturiu laiko pabėgti.

Aš neturiu laiko žinoti,
Įsigilinti, aiškintis, svarstyti.
Aš neturiu laiko pramiegoti,
Man galima tik eiti ir pasivyti.

Aš neturiu laiko mylėti,
Užjausti, atjausti, kentėti,
Aš neturiu laiko sapnuoti,
Mano mintys nukreiptos žygiuoti.

Kartoju šią mantrą per dieną:
Aš neturiu laiko sapnuoti.
Mama pakuždėjo tai vakarą vieną,
Man reikėjo tik dirbti, rašyti ir ruoštis.

Egocentriškoji

Bet kai manęs nebeliks, tai tikrai neliks nieko.
Gal Vilniuj pasnigs truputis sniego.
Gal liks pamestinukai šunys ir katinai,
Gal senamiesčio gatvėm dar vaikštinės rabinai,
Bet po manęs tikrai neliks nieko.

Buvę kaip bus, bet iš manęs neliks nieko.
Trupiniai griaučių, papuošalai iš plieno,
Laukuose ir pievose krūvos šieno,
Parkai, kuriuose uždrausta rūkyti,
Puošnių vitrinų langai nesudaužyti,
Bažnyčios, architektūros paminklai,
Apmyžtos laiptinės, meniški tiltai,
Bet iš manęs tikrai neliks nieko.

Kai mes išeisim, kažkas užims mūsų vietą,
Nieko žinot nenorės anūkai ir jų vaikai,
Niekada apie mus nekalbės žurnalistai ar kiti juokdariai,
Niekaip nepasikeis dienos ar vakarai,
Niekas nepasimels už mus konkrečiai,
Niekur nebus paminėti mūsų vardai,

Nieks neprisimins, ar prieš šimtą metų aš vaidinau mylinčią poetę
Ir mirtis nebus nugalėta.

Pažaliavęs sociumas

Nesvarbu, kur judi. Svarbu, kaip vairuoji mašiną, kai tavo rankos raumenys įtempia pirštus. Kaip padangos slysta šiltu keliu. Kai mašinoje skęsti, nesvarbu, kur judi. Gręžiu pirštus. Vyzdžiai išsiplečia, kaip netyčiomis suspaudus tamsią gervuogę. Mama nesąmoningai keičia rankų padėtį, vis suspaudžia ir atleidžia vairą, nervingai žvalgosi, o jos mintys vis sukasi. Sukasi, ir gręžia mane it vasaros lietūs naktį. Ji lyg Daktaras Aiskauda, per didelė ir grubia adata siūdama žaizdas ir taip dar sukurdamas naujų. Ai, skauda. Automobilyje vanduo pasiekia nosį. Sunku kvėpuoti, o iš mamos tik kyla kalbos burbulai ir sprogsta ties paviršiumi. Pasiekia mane. Tik ne kalba, o nuo jos sklindančios srovės. Jos mostai, nepaisant lengvo slydimo keliu, stiprūs, ir vis nubloškia mane milimetru prie sėdynės. Kviečia įsitaisyti, išklaudyti. Nors žiūrime abidvi į tą pačią pusę, nors ten pat skęstame ir kartu išnyrume... ir nesvarbu kaip ju-

dame, judame vis tiek kitaip. Ji vis mėgsta kartoti. "Nieko nėra amžino. Nieko. O tu nevertini. Nevertini, kai turi tiek nedaug." Tiek nedaug mums ir trūko. Jai svarbiausia judėti kažkur, turėti tikslą ir nepaleisti rankų nuo vairo. Jai netrukdo vanduo, užspaudžiantis šnerves ir sukuriantis puikią akustiką - akustiką girdėti tik save. O aš klausiau, klausiau kiekviena nervo atšakėle. Jos išraiškingi mostai man pasakydavo daugiau. Jos žvilgsnis. Lyg pačios močiutės rūpestingos akys. Tik, kad ji net nepastebėjo. Net nepastebėjo, kad mašinoje atsirado tiek vandens. Jis buvo kūno temperatūros. Arba mes buvome jo temperatūros. Skaidrus, nors akis dirgino. Toks lengvas, bet apsunkdavo nuo mostų. Nuo judesio. Nuo įsitempimo. Nuo žvilgsnio. Ji žiūrėjo tolyn, nesigręžiojo į mane. Kelias. Tik jo nejautė. Ji po truputį d u s o . D u s o nuo žo-

džių, nes nepasakydavau nieko. Ji tvirtai važiavo tolyn, tačiau nesusitaikė, kad aš vis tiek sėdžiu ant galinės sėdynės. Ir mes taip važiavom. Vanduo įgijo vis daugiau jėgos, aš gyvenau viskuo kas aplinkui ir gėriau. Gėriau. Prigėriau. Atidariau dureles. Vanduo išbėgo ir ji pasakė tą frazę, kuri kiekvieną kartą nublokšdavo dar centimetru toliau. "Mama nėra tokia bloga, ji tik nori, kad tau būtų kuo geriau." Kontrastingas sakinytis, netikslus žvilgsnis. Dar viena srovė, oro gūsis. Mane nubloškia, bet tuo pačiu atgaivina ir mintyse lyg malną, lyg ritualo įžanginius žodžius, jai lipant laiptais, esant jai laipteliu aukščiau, sau tvirtai sušnabždu "Svarbu, kur judi, mieloji, kai judėjimas ne tavo valioje, bet svarbiau nepamiršti, jog kaip judėti, dar gali pasirinkti."

a.a.m.

VŽG laikraščio kūrybos skiltis - tai galimybė Tau pasidalyti savo kūryba, darbais. Įvairūs tekstai, eilėraščiai yra laukiami mūsų pašto dėžutėje (laikrastis.vzg@gmail.com) ir galbūt Tau teks galimybė supažindinti visus su savo kūryba ir įkvėpti, o gal sudominti likus anonimu.

Jei paliesiu aš žemę - žemė nušvis,
Sužaliuos čia laukai ir gėlės pražys.
Jei paliesiu aš saulę - ji skaisčiai sušvis
Ir greitai tamsią naktį ji dangumi nuvys.

Aš jau jaučiu, kaip jie trokšta prisilietimo -
Ir medžiai, ir gėlės, ir drugeliai margi,
Jie laukia tyro vandens, kad galėtų pabusti,
Jie laukia saulės šviesos, kad galėtų pajusti...

Man tereikia paliesti ir žinau, tai įvyks,
Man tik ranką ištiesti, kaip galėčiau suklysti?
Aš tiesiu ir tiesiu, bet širdis daužos pašėlus,
Juk gyvybę sukurti - tai ne kraują pralieti...

Ugnė girgždytė

SENATAS – KAS TAI?

Turbūt dauguma yra girdėję kažką kažkur minint „senatą“. Taip, visi žinome, kad toks yra, bet kai kuriems tai tarsi mistinė būtybė, apie kurią niekas tiksliai papasakoti negali. Yra tokių, kurie žino daugiau, bet galbūt jų žinios nėra visai tikslios. Pasistengsiu trumpai paaiškinti (remdamasi tikrai patikimais šaltiniais!), kas yra senatas.

Pirmiausia, tai yra grupė žmonių, kuriuos kasmet renka patys mokiniai. Neseniai patys matėte, kaip dalyviai įvairiausiais būdais bando gauti daugiau balsų, kad tik galėtų pakliūti į tą nuostabųjį senatą. Ar jiems pavyko, mes, deja, vis dar nežinome. Labai labai tikimės, kad bus tokių mokinių, kurių dėka gyvenimas VŽG bus geresnis!

Turbūt kyla klausimas, o ką gi tas senatas veikia, tiesa? Na, šios grupės nariai organizuoja įvairius renginius (pavyzdžiui, krikštynas, naktį

mokykloje), taip pat atstovauja mokinių interesus – bando gerinti jų mokymosi ir poilsio – žinoma, tik per pertraukas – sąlygas mokykloje. Galbūt yra ir kažkas paslaptingesnio, bet mes, greičiausiai, to nesužinosime... Nors, niekada nežinai.

O kiek visokių skirtingų asmenybių čia! Visi kūrybingi, energingi, tiesiog nuostabūs! Esu garantuota, kad mūsų senatas – pats geriausias. Ir jam vadovauja ne kas kitas, bet pats fantastiškiausias prezidentas, kokį man tik teko sutikti – Irmantas Nomgaudas. Manau, kad jei norite sužinoti kiek paslapčių apie senatą, galite drąsiai jo klausti – atrodo itin draugiškas.

Prezidentas perspėja būsimuosius senato narius: „Tai sunkus ir karšto kraujo pilnas darbas, sunkus kelias. Bet jį nukeliavus būna gera kaip niekad. Tikėkitės visko, nes darbas komandoje – sunkus.“ Och, stiprūs žodžiai ir labai reikšmingi. Senate privalai dirbti atsivėlgdamas ne tik į savo norus, bet ir kitų. Senatas – susivienijusių žmonių galia!

Taigi, sėkmės, naujieji senato nariai! Mes, mokiniai, tikimės paties geriausio iš jūsų.

TEKLĖ KAVTARADZĖ

Jubiliejiniam laikraščio numeriui pristatau interviu su mergina, kurią pirmiausia turbūt reikėtų vadinti rašytoja, nors galime pavadinti ir pjesių bei scenarijų autore. Šios merginos vardas yra Teklė Kavtaradzė. Dabar jai yra 24 metai, o jos pirmoji knyga „Nespalvota“ buvo išleista, kai jai tebuvo 16 metų. Galbūt kyla klausimas, kaip man, vėjo vėtomai dulkelei šioje žemėje, šovė į galvą trukdyti užimtą žmogų? Kadangi Teklė lankėsi mūsų mokykloje ir bendravo su trečių klasių teatro grupėmis, man taip pat teko ją pamatyti ir išgirsti šnekant. Nenoriu čia pasirodyti labai miela, bet pamaniau, kad ji yra paprastas bei žemiškas, o ne nuo savo nuostabumo apsvaigęs žmogus. Man pasirodė, kad ji yra iš tų žmonių, kurie neapsunkina padėties, nesistengia iš kažkur ištraukti kažkokių kliūčių, kad vienas ar kitas dalykas neįvyktų (ši savybė yra tiesiog puiki ir skatinčiau vertinti tokius asmenis, kurie ją turi!). Svarbiausia, kad per tas 50 minučių pastebėjau, jog Teklė turi humoro jausmą! Gal čia ir nieko keista, BET sutikti žmogų, kuris nelaido kvailių juokelių, kad kitiems patiktų, o pasako kažką, ko nesitiki, ir kai pagaliau susivoki, su-

juokinga, yra tikrai gana retas dalykas. Taigi, dėl šių kelių jos savybių pamaniau, kad neatsitiks nieko bloga, jei tiesiog jai parašysiu. Tad parašiau ir štai – turime interviu! Tikiuosi, kad tie, kurie nesupranta, ką veikia šiame gyvenime, atras atsakymą bent į vieną jiems rūpintį klausimą.

Kaip pasirinkai savo profesiją, gyvenimo kelią? Ar ilgai blaškeisi ir nežinojai, kur studijuoti?

Iš dalies net nejaučiu, kad būčiau „pasirinkusi profesiją“ ir tuo labiau „gyvenimo kelią“. Turbūt dėl to, kad jaučiuosi dar visa ko pradžioje, ir dėl to, kad iš dalies tie momentai, kai reikėjo rinktis, įvyko labai natūraliai, taip, kad net nesuvokiau to kaip svarbaus žingsnio, nes visada galvojau ir iki šiol galvoju, kad laikas parodys, kur iš tiesų einu ir kur nueisiu. Gal tiesiog nesu iš tų žmonių (bet gal tapsiu), kurie mato prieš akis labai konkretų tikslą tolimoj ateity. Aš matau užduotis, artimą ateitį, ten, kur norisi eiti bent kurį laiką, ir žinau, kad su laiku bus matyti, kur eisiu toliau. Bet, tiesą sakant, neseniai taip pat supratau, kad tai ir brandumo klausimas, į kurį tik dabar mokausi atsakyti – pripažinti, kad renkiesi tam tikrą kelią, jį pasirinkti ir eiti. Aš visada buvau ir esu linkusi blaškytis ir sakyti „bus matyti“, bet jau imu vis labiau suprasti, kaip svarbu yra ir sau pripažinti, kad kelias, kuriuo eini, ir yra „tavo kelias“, o jeigu jis turės keistis, tai ir pasikeis.

Dėl studijų blaškiausi tik truputį. Stojau ir neįstojau į kino režisūrą, bet jau stodama supratau, kad tai nėra vieta, kur tikrai noriu atsidurti. Pasirinkau scenarijaus studijas todėl, kad tuo metu tai atrodė artimiausia, geriausias skirtingų pomėgių ir aistrų suderinimas. Visai nebuvau tikra dėl to, kad tai bus mano profesija, buvau tik tikra, kad tuo metu tai geriausia, kur galiu atsidurti.

O studijuodama kino dramaturgiją, prisiekiu, kasmet turėjau abejonių ir minčių dėl to, kur esu. Dabar žinau, matau, kad turėjau ten atsidurti, matau, kiek daug man tai davė. Bet vis tiek manau, kad bakalauro studijos, nors ir labai svarbus laikas, bet nėra viską apibrėžiantis pasirinkimas, kurio nebegalima keisti. Tai yra etapas, po kurio galima galvoti „o kas dabar“, galvoti vis tiek pasirinkus tam tikrą kryptį ar kelią; suprati, kad gali bandyti naujus dalykus, toliau ieškoti ir atrasti save, yra labai svarbus.

Leisdama savo kūrybą vis tiek žmonėms atiduodi dalį savęs. Ar negalvoji, kas bus, jei jiems nepatiks, jei jie nesupras?

Atiduodu ir manau, kad, kaip ir dauguma kuriančių žmonių, atiduodu ganėtinai daug, bet nemanau, kad įmanoma kitaip. Kuriančiam žmogui „būti suprantam“ yra labai svarbu, bet kas mane labiausiai jaudina – ar žmonėms „atliepia“ tai, apie ką aš rašau. Būtent čia matau

prasmę. Taigi iš dalies svarbiausia pirmiausia suprasti, kuo tu pats tiki, apie ką tu pats nori kalbėti, nes, kai tai žinai tiksliai, kyla daug mažiau minčių apie tai, kas bus, jei kitiems nepatiks, nes tiki tuo, ką darai. Dėl darbo kokybės, formos, priėjimo prie temos – aišku, kad nuolatos neramu, manau, kad dėl to labai svarbu dirbti „gyvu procesu“ – dalintis su tais, kurių nuomonė svarbi, turėti atliepiamą ryšį ne tik paskutiniame kūrybos etape. Be to – viskas yra mokymasis. Dėl to vis tiek man atrodo, kad sunkiausia užduotis yra kurti nemeluojant sau, o tobulėti kiekvieną kartą, su kiekvienu net smulkiu darbeliu.

Ar rašant nėra sunku kalbėti apie asmeniškumą, tau ypač svarbius dalykus? Ir ar parašius ir perskaičius nekyla tokia mintis: „Ką aš čia per nesąmonę parašiau?“

Tokios mintys tikrai kyla. Dažniausiai, kai po ilgesnio laiko skaitau savo kūrybą. Kartais labai juokinga būna, bet kartu ir žavų prisiminti save tam tikram kitam laike, kitam taške. O dėl asmeniškumų – man tai atrodo ir sunku, ir lengva, ir rizikinga. Jau keletą kartų labai aiškiai supratau, kad neši labai didelę atsakomybę, pristatydamas savo kūrybą, ypač – kuo asmeniškėsnė ji yra. Man visada natūralu atrodė kalbėti apie tai, kas man gyva, artima, svarbu – natūraliai ir – asmeniškai. Lengvoji dalis ta, kad man artimiausias kelias visada atrodė kurti.

Bet taip, kuo asmeniškėsnė kūryba, tuo sunkiau, tuo daugiau žmonių yra įtraukti į visą kūrybos vyksmą. Tuo sunkiau tuo dalintis, matyti tai objektyviai. Dar pati ieškau atsakymų į šiuos klausimus. Ko jau „išmokau“, tai kad turi jausti atsakomybę, priimti ją ir galvoti ne tik apie save, bet ir visus vienaip ar kitaip įtraukiamus žmones. Neįsivaizduoju neasmeniškos kūrybos. Vienaip ar kitaip kuriantis žmogus labai atsiveria.

Daugeliui žmonių, ypač jaunų ir dar nenusivylusių gyvenimu, kyla klausimas: „Kokia gi ta gyvenimo prasmė?“ O kaip tu manai? Ar mes čia esame tik tam, kad pratęstumėme gyvybę, ar svarbu kažką po savęs palikti ateities kartoms?

„Pratęsti gyvybę“ ir „po savęs palikti“ man atrodo labai artimi dalykai. Man kartais galvojant apie gyvenimo prasmę tai atrodo taip aišku ir akivaizdu – gyveni, bandai padaryti kuo daugiau tam, kad tai, ką darai, turėtų prasmę; bandai būti vis geresniu žmogumi; tikėjimas labai aiškiai padeda matyti kryptį ir pagrindinius tikslus. BET tuo pačiu metu kartais iš naujo ir iš naujo galvoju apie tai ir kartais viskas atrodo sunkiai suprantama, ypač tas laikinumas, kurį čia gyvename. Vis tiek man atrodo, kad buvimas su artimu taip, kad tai gimdytų gera (ir kūryba, ir vaikai, šeima), turi labai didelę prasmę – čia esame laikinai, dėl to labai svarbu tą laiką įprasminti, kad

„kažkas liktų“, liktų tai, kas kitiems esantiems galėtų kartais gal tik akimirką padėti būti čia ir atsakinėti į šiuos keistai sudėtingai paprastus klausimus.

Ar Lietuvoje tau užtenka erdvės kūrybai, ar nesi suvaržyta? Ar negalvoji išvykti į užsienį, nes ten žmonės gal kiek atviresni kitokiam požiūriui, netradicinei nuomonei?

Man atrodo, kad Lietuvoje yra vietos kūrybai, kiek tik nori. Būtent tai, man rodos, mes kartais pamirštame ar klaidingai matome. Man atrodo, kad Lietuvos žmonės yra labai pastabūs ir alkani naujų, įdomių, netikėtų kūrybinių sprendimų, kūrybinių rezultatų, dirbančių, besistengiančių žmonių. Lietuvoje yra labai daug veiklos, savęs ir kitų ieškojimo, savo išraiškos būdų. Bet tuo pačiu metu ir pati dabar būdama užsienyje manau, kad išvažiavimas kartais gali duoti tiek pat daug, kiek buvimas Lietuvoj, tai gali net padėti duoti Lietuvai ir kurti Lietuvai. Jeigu žinai, ką nori daryti, ar net jeigu ieškai to, ieškai savęs, išvažiavimas kartais labai padeda rasti tinkamus atsakymus. Man asmeniškai tai susiję su „grynumu“ – kai atsiduri vietoje, kur mažiau tave kas riša su viskuo, pavyksta gryniau ir aiškiau matyti save ir savo pašaukimą. Kartais tai labai svarbu.

Kas tave inspiruoja kurti?

Oi, viskas. Bet tikrai: kasdienybė, sunkumai, džiaugsmas, ŽMONĖS, šalys,

muzika. Įvairūs meno pavyzdžiai, jausmas, kaip daug duoda, kai kiti dalinasi ir kai nori dalintis, nes tikiu to veiksmingumu. Atrodo, toks paprastas klausimas, bet konkrečiai atsakyti sunku. A. Warholo mintis THE WORLD FASCINATES ME apibūdina tą įkvėpimą pasaulyje ir gyvenime. Man viskas nuolat atrodo taip keista ir įdomu, kyla tiek daug klausimų net apie natūralius dalykus, tad imu galvoti, imu ieškoti tam išraiškos, nes atrastomis mintimis visada norisi dalintis.

Ar tiki stebuklais? Na, ne tokiais, apie kuriuos rašo pasakose, pavyzdžiui, sausainių lietu ar skraidančias kiaules, bet tokiais nepaaiškinamais dalykais, dėl kurių, atrodo, pats nieko nedarei ir nesitikėjai, kurie pakeičia gyvenimą, kurie žmogui pasako, jog ne viskas taip blogai, jog, kai mažiausiai tikiesi, gali įvykti gražiausių dalykų. Kokį įvykį savo gyvenime galėtum pavadinti stebuklu?

Žinoma, kad tikiu. Jei tikiu Dievu – tai jau yra ganėtinai pasakiška ir siurrealu, tai tikrai tikiu visokio tipo stebuklais. Tai paprastai galima vadinti – kartais atsitiktinumu, kartais išklausytomis maldomis, kartais tiesiog neįtikėtinu nuotykiu. Pirmiausia – man pats pasaulis atrodo ganėtinai stebuklingas reikalas. Kai pradedi galvoti, kaip, iš kur mes ir visa, kiek daug įvairovės, koks žmogus įspūdingas kūrinys – supranti, kiek daug ste-

buklų aplink mus. Man tiesiog neišėina į tai žiūrėti kaip „į savaime suprantamą dalyką“. O pirma mintis, šovusi į galvą galvojant apie stebuklą, įvykusi man, atėjo nelabai originali – meilė. Prieš dvejus metus per savo gimtadienį gavau linkėjimą ir pati labai aiškiai suformulavau norą ne tik „įsimylėti“ (kaip darydavau iki tol), bet „sutikti vaikiną, su kuriuo galėčiau kurti šeimą“, kitais žodžiais, „šeimos“. Tą dieną sutikau dabartinį savo sužadėtinį. Net pati nustebau supratęs, kad būtent apie tai pagalvojau iškart perskaičiusi šį klausimą. Žinoma, kad labai lengva racionaliai paaiškinti įvairius tokius „stebuklus“, bet „sutikti artimą žmogų“ visada man atrodo vienaip ar kitaip kaip stebuklas ar magija, net jei tam padarė įtaką atsitiktinumas ir kiti veiksniai.

Kokios žmonių savybės, tavo nuomone, yra geriausios, o kokių geriau stengtis atsikratyti? Ko pasigendi šiuolaikiniame žmoguje?

Vienos iš geresnių ir svarbesnių savybių ar bent jau tos, kurios, mano manymu, padeda kasdienybėje, yra atvirumas kitam/kitiems, priėmimas kito ir kitų bei atvirumas pačiam sau apie tai, koks esi, koks nori būti. O tam reikia drąsos ir pasiryžimo – tiek save priimti, tiek kurti gyvenimą tokį, kokio nori. Man rodos, ko dažnai trūksta ir man pačiai, ir galbūt kai kuriems šiuolaikiniams žmonėms, tai atsirinkti ir suprasti, kas esi

tu, o kas – kitų primestas vaizdinys, kitų primesti norai. Ne kiti dėl to kalti, bet ta silpnybė nepasitikėti savimi ar kažkuo aukščiau. Taip, dar sugebėti pasitikėti man atrodo be galo svarbu. Ir aš dar visada labai vertinu paprastumą ir nuolankumą, kuris mūsų kultūroj kartais suprantamas kažkaip iškreiptai (nuolankumas man beveik kaip kilnumo, gerumo, dosnumo sinonimas, o mūsų kultūroje, manau, tai ypač gretinama su iškreipto pamaldumo vaizdiniu).

Kas tau yra laimė?

Pilnatvės ir grynumo jausmas; artumo su Dievu, savimi, kitais ir išsipildymo kūryboje jausmas; ramybė.

Ar dirbdama susipažįsti su įdomiais žmonėmis? O gal esi bendravusi su tiek daug žmonių, kad jau nebekreipi į juos dėmesio ir vis rečiau pamatai vertų dėmesio, išskirtinių asmenybių?

Ir dirbdama, ir tiesiog gyvendama susipažįstu su be galo įdomiais žmonėmis. Kad ir su kiek žmonių susipažintum, manau, neįmanoma neatsikirti naujų sutiktų įdomių, artimų ar tiesiog žavingų žmonių.

Kadangi šiuolaikinis jaunimas vis rečiau apsilanko teatre, tai gal galėtum parekomenduoti, tavo manymu, vertų dėmesio spektaklių?

O. Koršunovo „Žuvėdra“.

Kur galėtume rasti, pamatyti ar perskaityti tavo darbų?

Mano paauglystėj parašytos knygos „NESPAL-VOTA“

ir „BASOMIS PO NAKTINĮ MIESTĄ“ yra kai kuriose bibliotekose, taip pat internete: <http://www.nemokamosknygos.lt/>. Ateinantį rudenį Lietuvos nacionaliniame dramos teatre turėtų pasirodyti spektaklis pagal mano pjesę „KELETAS POKALBIŲ APIE KRISTŲ“. Ankstesnė pjesė „Namisėda arba kambarys pilnas personažų“ neberodoma teatre ir kol kas ji nėra paskelbta viešai. Trumpametražio filmo „10 priežasčių“ (rež. A. Blaževičius), kurio scenarijaus bendraautorė esu, deja, manau irgi negalima rasti internete, bet galbūt kada galima susidurti festivalyje ar videotekose. Kiti darbai šiuo metu tobulinami. Jei kas nors norėtų asmeniškai paklausti kokio klausimo, pasidalinti kūryba ar pasiklaityti mano knygų – galėtų susisiekti el.paštu: k.tekle@gmail.com.

Laisvyda Andrejevaitė

PERLIUKAI

Šmikiai, kokių reta, primėtė čia kreidos...

Mokinė valgo per pamoką. Mokytoja atsisuka ir žiūri į ją. Kai mokinė meta klausiamą žvilgsnį, mokytoja jai sako:

- Aš laikiu, kol paspringsi, gyvate tu!

Kalėdų Senelis šūduką ant pagaliuko atneš, jei toks būsi!

Šitas kompiuteris lėtesnis už mane...

Per langą jus išmėtyti, netikėliai visiški!

Mokytoja užduoda papildomo darbo. Vienas mokinys sudejuoja. Mokytoja jo klausia:

- Kažką skauda?

- Galvą,- atsako mokinys.

- O, pasirodo tu ir tokią turi?!

Jūsų žinių lygis tai žemiau grindų...

VILNIAUS ŽIRMŪNŲ GIMNAZIJA

Žirmūnų gatvė 37, Vilnius

LT-09106

Tel. (8-5) 276 64 00

El. paštas: info@vzg.lt

Mus remia:

Laikraščio kūrybinė grupė

Vyr. redaktorė

Miglė Skačkauskaitė

Kalbos specialistė

Jolanta Leleivinenė

Spec. Pagalbininkės

Zita Jackūnienė

Jolanta Burzdikienė

Maketuotoja

Kastė Mikulėnaitė

Korespondentai

Emilija Tomelaitytė

Agnė Karčiauskaitė

Dominyka Grinciūtė

Laisvyda Andrejevaitė

Justė Klapatauskaitė

Ugnė Girgždytė

Augustė Užutaitė

Emilija Kėvišaitė

Lukas Latauskas

Augustas Plaipa

Emilija Zuzevičiūtė

Ugnė Juzėnaitė

Sabina Jankovskaja

Rūta Šlėvaitė

Gabija Malinauskaite

Gabrielė Dėdinaitė

Giedrė Voverytė

Austėja Račaitė

Domantė Purvinskaitė

Ilustratorė

Ugnė Girgždytė